

Konec karnevalu

V létě 2004 vyšla kniha *Where the Right Went Wrong*, v níž Patrick Buchanan líčí „kde pravice sešla z cesty a jak neokonzervativci podvrátili Reaganovu revoluci a ukradli Bushovo prezidentství.“ Ač má Buchanan na mysli americkou „pravici“, je škoda, že se nikdo neodhodlal k překladu do češtiny. Byl by býval možná ještě potřebnější než *Smrt Západu*, která u nás zatím jako jediná reprezentuje Buchananovo desetisvazkové dílo.

Neokonzervatismus totiž i v naší zemi již pár let řádí, aniž si to většina lidí stihla uvědomit. A ze zdánlivě bastardní slitiny s neosocialistickým „evropeismem“ na nás civí nová státní doktrína. Ne nepodobná té, kterou si mnozí ještě dobře pamatujeme, a to nejen co do všudypřítomnosti, neshášenlivosti, podlosti, prolhanosti, razance a „technologie“. Dejme proto prostor Buchananovi alespoň s křížkem po funuse:

„Neokonzervativci ve skutečnosti nejsou žádnými konzervativci. Jsou to hochštapleři a oportunisti. V třicátých letech minulého století to byli skalní levičáci, posléze – až do let šedesátých – příslušníci Demokratické strany a velcí fandové New Dealu a Great Society a po drtivých volebních vítězstvích Nixonových a Reaganových se z nich rychle stali pravičáci a vklouzli do Republikánské strany... Jejich bohatíři – Wilson, FDR, dr. King – jsou muži levice. Jejich traktáty, v nichž prohlašují protivníky a kritiky za zrádce, fašisty a antisemity, jsou jako vystřížené z arsenálu nejtvrďší levice. Jejich program – nekončící boj a válka, bude-li to nezbytné pro prosazení sekulární demokracie a sociální revoluce v islámském světě – je neojakobínský a vychází z francouzské, nikoli americké revoluce... Neokonzervativci si myslí, že vytvoří globální a univerzální civilizaci, ve světě i doma, jenže realita ukazuje, že místo toho jen otevřeli dveře barbarům vnějším (například islámským teroristům) a vnitřním (pohanskému pohrdání úctou k lidskému životu). Poslední a nejlepší obranou Západu proti novým barbarům vůbec není impérium, nýbrž křesťanská víra a tradice – ty jsou pro západní civilizaci nenahraditelné... Především však potřebujeme dostatek vůle vytrvat v tomto boji, neboť v něm se rozhoduje kdo jsme, v co věříme a co jako Američané chceme.“

Před pár dny se objevila kniha *Smrt ve středu*, v níž se Petr Hájek věnuje i zákeřné české mutaci neokonzervativního bacilu:

„V okamžiku, kdy Václav Klaus zamířil do křesla českého prezidenta a vedení ODS převzal Mirek Topolánek a jeho druhové, došlo k postupné proměně její ideové orientace. Strana programově zamířila doleva, do takzvaného „politického středu“. Tam se s neokonzervativci nemohla minout... Dochází k exponenciálnímu propojení vedení ODS s lidmi kolem Václava Havla. Jeho bývalý hradní kancléř Karel Schwarzenberg se dokonce stává ministrem zahraničí, Alexandr Vondra jeho dvojníkem: přesvědčivý doklad, že bushovský neokonzervatismus Topolánkovu ODS

brutálně infikoval a metamorfoval... Bez této znalosti by sebevražedná témata, pro která neexistovala žádná domácí poptávka (radar, americká vojenská přítomnost, rychlé uznání „americko-albánského“ Kosova či na evropské poměry neobyčejně agresivní politika vůči Ruské federaci a mnohé další), nedávala vůbec žádný smysl... Představitelé ODS se tak pod Vondrovým (respektive Havlovým) vlivem stali hlavními redistributory postdemokratického neokonzervatismu ve vlastní straně i v evropském prostoru... Je proto velmi pravděpodobné, že občanská pravice v Čechách nadlouho (pokud ne definitivně) skončila. Přerodí se do nějaké formy „operetní pravice“ běžné v celé kontinentální Evropě, která je často socialističtější než socialisté.“

Takže už je to (zase) tady: socialismus aneb nová cesta do starého otroctví... Donedávna jsem si lámal hlavu, proč média tak snažně omílají, že v době nesvobody jsme navlečeni do tesilek stáli pořád ve frontách na banány a jedli jen univerzální hnědou omáčku, a banalizují tak obraz našeho tehdejšího strádání. A hledíme: je to nejspíš „státní zakázka“. S neokonzervatismem-evropeismem totiž dříve nebo později skončíme znovu v postavení otroků a četné příznaky, že už jsme vyrazili svižným pochodem zpátky, někteří jistě zaregistrovali. A až bude zle a pozdě, a prohlédne více lidí, a blázince a věznice už další „extremisty“ kapacitně nezvládnou, dozvíme se prostřednictvím týchž zanícených či zaplacených tlampačů knížete von Schwarzenberg (a lokaje zu Bilderberg), zsaakašvilizovaného Topolánka nebo Langra s chladnou hlavou, planoucím srdcem a zrovna umytýma rukama: „No dobře, co do občanských práv jste zase zhruba tam, kde jste byli před státním převratem. Uvědomte si ale, nevděčníci nevděční, jak se vám místo nich rozkošatěla ta práva lidská. A hypermarkety doslova přetékají banánama! Copak v té své zavilé nenávisti vůči všemu neokonzervativně-evropeistickému nevidíte, že sice jste tam, kde jste na spirále Pokroku už jednou byli, jenže tentokrát o celý jeden požeňnaný závit výš?“

Povedená commedia dell'arte – skoro dvacet let naši potentáti v převleku za naivního pierota hráli, že si namlouvají demokracii... A tak si připomínám hit Judith Durhamové, který mi v takové souvislosti prvně přišel na mysl v roce 1968: „But the joys of love are fleeting, for pierrot and columbine. This will be our last good-bye... THE CARNIVAL IS OVER.“ Zamaskovaní autokrati zase demokracii jen zneužili a pak hned kostým pierota svlékli.

Sbohem, Demokracie! Nepřátelé svobody se v touze po moci a mamonu opět spojili, a tak jsi znova dopadla jak žebříček u kurníku. Sbohem, krásná Kolombino... Ale nám extremistům se po tobě bude stýskat.

Ladislav Bátora